

Arrest

nr. 217 399 van 25 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2017 tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Asielprocedures

Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 6 augustus 1998 België was binnengekomen samen met haar drie minderjarige kinderen V. (°1993), M. (°1994) en Va. (°1995), diende op 7 augustus 1998 een eerste asielaanvraag in. Op 31 juli 2000 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), in antwoord op de asielaanvraag, een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Zij keerde terug naar Kosovo.

Op 10 juli 2001 diende verzoekster een nieuwe asielaanvraag in. Zij verklaarde op 13 juni 2001 België opnieuw te zijn binnengekomen, samen met haar minderjarige kinderen. Op 21 september 2001 nam de commissaris-generaal, in antwoord op de asielaanvraag, opnieuw een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Zij keerde opnieuw terug naar Kosovo.

Verzoekster verklaarde dat zij op 15 april 2011 Kosovo heeft verlaten en op 17 april 2011 opnieuw België is binnengekomen samen met haar minderjarige kinderen. Zij diende op 18 april 2011 een nieuwe asielaanvraag in. Op 21 oktober 2011 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 31 augustus 2012, nr. 86 647).

1.2. Verblijfsmachtigingsprocedures in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

Verzoekster diende op 31 januari 2012 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 25 april 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. De Raad verwierp het tegen deze beslissing ingestelde beroep (RvV 20 maart 2013, nr. 99 285).

Op 6 augustus 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in. Deze aanvraag werd op 19 september 2012 ontvankelijk verklaard, maar op 2 oktober 2012 ongegrond verklaard. In beroep vernietigde de Raad evenwel deze ongegrondheidsbeslissing (RvV 26 september 2013, nr. 110 669). Op 28 november 2013 werd de aanvraag opnieuw ongegrond verklaard, maar ook deze beslissing werd in beroep vernietigd door de Raad (RvV 28 april 2015, nr. 144 278). Op 4 augustus 2015 werd de aanvraag opnieuw ongegrond verklaard, maar ook deze beslissing werd vernietigd door de Raad (RvV 3 februari 2016, nr. 161 231). Op 26 oktober 2016 werd de aanvraag opnieuw ongegrond verklaard. Het tegen deze beslissing ingediende beroep tot schorsing en nietigverklaring is hangende bij de Raad en gekend onder rolnummer 198 082.

De derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 14 november 2012, werd op 21 januari 2013 onontvankelijk verklaard.

1.3. Verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

Op 8 januari 2013 diende verzoekster een aanvraag in. Op 23 juni 2014 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard, maar in beroep vernietigde de Raad de beslissing (RvV 28 april 2015, nr. 144 279). Op 20 augustus 2015 werd de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard, maar in beroep vernietigde de Raad opnieuw de beslissing (RvV 3 februari 2016, nr. 161 232). Op 2 december 2016 werd de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Het tegen deze beslissing ingediende beroep tot schorsing en nietigverklaring is hangende bij de Raad en gekend onder rolnummer 199 848.

1.4. Terugkeer en verwijdering

Op 7 oktober 2014 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad vernietigde deze beslissing (RvV 28 april 2015, nr. 144 280).

Op 19 oktober 2015 werd opnieuw beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad vernietigde ook deze beslissing (RvV 23 maart 2016, nr. 164 578).

Op 2 december 2016 werd opnieuw beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd verzoekster op 29 december 2016 ter kennis gebracht. Het tegen dit bevel ingediende beroep werd door de Raad verworpen (RvV 16 april 2018, nr. 202 407).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 2 augustus 2017 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen werden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [B.]

voornaam : [V.]

geboortedatum : [1973]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02/08/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar ter kennis gegeven werd op 29/12/2016. Bovendien werd betrokkene reeds op 26/02/2015 gerepatriëerd naar Kosovo.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Blankenberge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvragen en aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Ook de regularisatieaanvraag op grond van humanitaire redenen werd negatief afgesloten. Het op 30/01/2017 ingediende beroep tegen deze negatieve beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kosovo wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Uit het administratief verslag van de politie van PZ Blankenberge/Zuilenkerke blijkt dat betrokkenes zoon [B.,M.] (geboren op [1994] van Kosovaarse nationaliteit) en betrokkenes dochter [B.,V.] (geboren op [1995] van Kosovaarse nationaliteit) op het moment van de arrestatie niet aanwezig waren. Ook zij hebben het bevel om het grondgebied te verlaten gekregen en verblijven hier zonder verblijfsrecht. Uit het administratief verslag van de PZ Blankenberge/ Zuilenkerke blijkt dat de politie tevergeefs al het

mogelijke heeft gedaan om eveneens betrokkene's zoon en dochter te bereiken en op ten burele te krijgen. Betrokkene betoonde hierin geen medewerking. Indien betrokkene's bovenvernoemde zoon en dochter kinderen zich niet aanbieden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat de politie alles in het werk gesteld heeft om het gezin samen te brengen om hen samen met betrokkene te laten terugkeren en dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar dochter en zoon door het gedrag zelf van deze laatsten in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene's zus [B.V.] is niet woonachtig op hetzelfde adres als betrokkene. Integendeel zij woont samen met haar Belgische echtgenoot, [L.K.] [°1990] en hun kind, [L.L.] [°2015] in Luik. Deze situatie heeft dus een minder ontwrichtende impact dan indien ze samenwoonden. Bovendien toont betrokkene niet aan van haar zus afhankelijk te zijn. Bovendien beschikt haar dochter over een F-kaart geldig tot 21/04/2021 en mogen zowel zij als haar echtgenoot en kind vrij rondreizen, waardoor ze de overige familieleden kunnen opzoeken in het land van herkomst en/of contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dit is de bestreden beslissing.

Op 11 augustus 2017 is verzoekster zonder verzet vertrokken naar haar herkomstland, Kosovo.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij vat het middel in haar synthesememorie samen als volgt:

"[...] Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

[...] Vooreerst dient de bestreden beslissing aldus duidelijk te maken dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

De verwerende dient bovendien bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een – evenredigheids- toets in acht te nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In casu werd noch rekening gehouden met de belangrijke specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, noch is de duur van het inreisverbod evenredig met het doel of de reden tot oplegging ervan.

[...] Eerst en vooral stelt de bestreden beslissing verkeerdelijk dat verzoekende partij reeds op 26 februari 2015 werd gerepatriëerd naar Kosovo. Dit was immers het geval voor haar zoon, de heer [B.M.], doch niet voor haar. Dit is aldus een verkeerde assumptie.

Bovendien werden alle vorige bevelen om het grondgebied te verlaten door de Raad vernietigd. In de mate er ooit al bevelen niet zouden zijn vernietigd door de Raad, dient te worden opgemerkt dat deze minstens impliciet uit het rechtsverkeer verdwenen waren aangezien de verzoekende partij voorafgaand aan de ongegrondheidsbeslissing ex art. 9ter VW dd. 26 oktober 2016 (waarvan het beroep op heden trouwens nog steeds hangende is) over een immatriculatiebewijs beschikte.

Een immatriculatiebewijs leidt er immers toe dat de vorige bevelen automatisch uit het rechtsverkeer verdwijnen (cf. R.v. St. nr. 235.046 van 14 juni 2016).

Aldus gaat het niet over "meerdere bevelen" die niet werden uitgevoerd, doch slechts over één bevel, met name het bevel van 29/12/2016 dat thans dan ook nog eens het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de Raad.

In de bestreden beslissing wordt trouwens met geen woord gerept over de medische regularisatie-procedure van de verzoekende partij. Deze is reeds sinds 6 augustus 2012 hangende. Reeds driemaal werden de ongegrondheidsbeslissingen van de verwerende partij door de Raad vernietigd omdat de verwerende partij in gebreke gebleven was om de aanvraag correct te onderzoeken. Is het dan zo verwonderlijk dat de verzoekende partij -waarvan de aanvraag zich toch reeds in de gegrondheidsfase bevond- thans het laatst ingediende beroep dd. 18 december 2016 wenst af te wachten? In plaats van de verzoekende partij te verwijten dat zij "haar bevelen niet opvolgt" zou de verwerende partij haar energie beter spenderen aan het correct behandelen van haar medische regularisatieaanvraag!

Het feit dat de verzoekende partij thans nog steeds op het Belgische grondgebied verblijft, vindt aldus niet haar oorzaak in haar "hardnekkigheid om illegaal om het grondgebied te verblijven" zoals de verwerende partij het formuleert, doch wel in het amateurisme van de verwerende partij bij het behandelen van haar aanvraag tot medische regularisatie.

Bovendien dient het nodige voorbehoud gemaakt te worden bij de legaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 29/12/2016, aangezien het uiteraard zeer reëel is dat de Raad de laatste beslissing ex. Art. 9ter VW van de verwerende partij (dd. 26/10/2016) opnieuw zal vernietigen! In plaats van haar werk correct te doen, probeert de verwerende partij, met het repatriëren van de verzoekende partij, haar nu op slinkse wijze alle belang bij de verderzetting van deze procedure te ontnemen.

Dit is niet ernstig.

De specifieke omstandigheden, eigen aan het geval van de verzoekende partij, werden dus geenszins correct geanalyseerd.

In haar nota met opmerkingen doet de verwerende partij alsof de vergissing omtrent de vermeende repatriëring van de verzoekende partij dd. 26/02/2015 een fait divers zou zijn die geenszins de kern van de bestreden beslissing uitmaakt; Dit argument snijdt echter geen hout: mocht de verwerende partij dit correct geëvalueerd hebben, dan was zij wellicht niet tot de oplegging van een inreisverbod van drie jaar (!) overgegaan!

Omwille van deze reden alleen al, werden de materiële motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 74/11, §1, lid 1 VW manifest geschonden!

[...] De verzoekende partij stelt tevens dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar...

Hierboven werd duidelijk uiteengezet waarom de verwerende partij zelf een grote verantwoordelijkheid draagt voor het lange aanslepen van de verblijfsprocedures van de verzoekende partij. Haar medische regularisatie slaapt reeds meer dan 4 jaar aan. Mocht het een asielprocedure geweest zijn, dan had de verzoekende partij zelfs kans gemaakt op een humanitaire regularisatie.

Aldus is het opleggen de maximumtermijn van drie jaar manifest onredelijk!

Bovendien dient de verwerende partij niet na te gaan of er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar, doch wel wat de specifieke omstandigheden in casu zijn en welke duur hier redelijkerwijze mee overeenstemt.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht aangezien uit de formulering van de verwerende partij blijkt dat een inreisverbod van 3 jaar de norm zou zijn, quod non in casu.

De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij een termijn van drie jaar kiest en zij dient dit op correcte wijze te doen.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt en enkel bij specifieke omstandigheden hiervan 'afgeweken' zou kunnen worden. Daarenboven werden een aantal belangrijke specifieke omstandigheden kennelijk niet mee in overweging genomen [...].

De verwerende partij slooft zich in haar nota met opmerkingen uit om aan te tonen dat zij verplicht zou zijn een inreisverbod op te leggen.

Nochtans blijkt dit hoegenaamd niet uit de wet, die duidelijk is en aldus geen verdere interpretatie behoeft. Bovendien is betreft dit een semantische discussie als men de brede discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij met betrekking tot de termijn in ogenschouw neemt. Had de verwerende partij een inreisverbod van slechts 1 dag opgelegd, dan was er van onderhavig beroep geen sprake geweest.

Aldus is het door de verwerende partij in de nota met opmerkingen ontwikkelde exposé weinig pertinent. [...] Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.”

2.2. Verweerder beantwoordt in zijn nota met opmerkingen de kritiek als volgt:

“De verwerende partij behandelt heeft de eer te antwoorden dat artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld), en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Ook in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet is op gebiedende wijze voorgeschreven dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod (van maximum drie jaar) in het geval dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of in het geval dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In artikel 74/11, derde lid van de vreemdelingenwet wordt voorzien in de mogelijkheid om de maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid op maximum vijf jaar te brengen indien “de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden”;

Als reden voor het opleggen van het inreisverbod zelf en voor het opleggen van de termijn van 3 jaar, vermeldt de bestreden beslissing onder meer het volgende:

[...]

Verzoekster toont niet aan dat voor het louter opleggen van het inreisverbod een verdere motivering zou zijn vereist dan de verwijzing naar de toepasselijke bepalingen, zijnde artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, en de feitelijke vaststelling dat de verzoekster zich in voormeld geval bevindt. Uit een lezing van de bestreden beslissing (zoals supra geciteerd) blijken de redenen waarom in casu geopteerd werd voor een termijn van drie jaar.

De medische regularisatieaanvraag werd wel degelijk afgesloten met een beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds op 9 augustus 2017, in het kader van de door verzoekster ingeleide UDN-procedure, dat “het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat verzoekster eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, terwijl het maar een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, doet geen afbreuk aan de gegevens die hoe dan ook verweerder niet toelaten af te wijken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.”

De Raad stelde dat het beoog, dat verweerder alles in het werk zou stellen om de hangende procedures bij de Raad niet af te wachten, niet dienstig is en dat het aan verzoekster zelf was om de nodige stappen te ondernemen en de hangende beroepen tot schorsing te activeren bij voorlopige maatregelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde vervolgens in hetzelfde arrest dat er geen schending voorhanden is van artikel 8 EVRM.

Verzoekster brengt geen elementen aan die zouden ingaan tegen de beoordeling die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds maakte in het kader van de UDN-procedure.

Zelfs indien verzoekster niet zou zijn gerepatrieerd in 2015, heeft dergelijke materiële misslag, die geen uitstaans heeft met het determinerend motief op grond waarvan de beslissing werd genomen en de termijn van het inreisverbod werd opgelegd, niet tot gevolg dat ze kan leiden tot een nietigverklaring van de beslissing.

Verzoekster houdt voor als zou de beslissing geen rekening houden met haar specifieke omstandigheden, doch laat na aan te tonen met welke specifieke omstandigheden die haar situatie kenmerken en die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Zij toont niet aan dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de

bestreden beslissing en maakt geen schending aannemelijk van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).*

In casu wordt het inreisverbod opgelegd omdat verzoekster een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Meer bepaald wordt melding gemaakt van verschillende niet uitgevoerde bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekster op 29 december 2016 ter kennis is gebracht. Er wordt tevens vermeld dat verzoekster reeds op 26 februari 2015 werd gerepatrieerd naar Kosovo. Verweerder stelt dat verzoekster hardnekkig weigert om aan de terugkeerverplichting te voldoen, niettegenstaande zij door de stad Blankenberge werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Verweerder heeft de duur van het inreisverbod verder op drie jaar bepaald, omwille van de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te verblijven en omdat niet blijkt dat zij nog wettige motieven heeft om in dit land te verblijven. Er moet op lezing van de bestreden beslissing worden aangenomen dat de vastgestelde hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te verblijven verwijst naar de eerdere vaststellingen dat zij meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde en dat zij op 26 februari 2015 reeds werd gerepatrieerd naar Kosovo. Wat de vaststelling betreft dat verzoekster geen wettige motieven meer heeft om in België te verblijven, wordt verder verwezen naar de negatief afgesloten asielaanvragen en aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen, die volgens verweerder niet onredelijk lang hebben geduurd. Verweerder stelt dat er bijgevolg geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij merkt op dat ook verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen negatief werd afgesloten. In dit verband wordt verder gemotiveerd dat verzoeksters zoon M. en haar dochter Va., intussen meerderjarig, net als verzoekster het grondgebied moeten verlaten. Verweerder heeft er daarnaast nog rekening mee gehouden dat verzoeksters andere dochter en haar zus legaal in België verblijven en toegelicht waarom deze elementen het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar niet in de weg staan. Verweerder wijst erop dat verzoekster niet samenwoont met haar zus en er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie. Verder is verweerder van mening dat verzoeksters dochter, samen met haar echtgenoot en hun kindje, haar kan bezoeken in het land van herkomst en/of zij contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen. Verweerder ziet in deze omstandigheden geen schending van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde van de staatssecretaris vindt niet dat uit het onderzoek van het dossier blijkt dat

er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar.

Verzoekster betoogt niet dat in casu geen inreisverbod kon worden opgelegd, maar stelt dat er onvoldoende rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden die eigen zijn aan haar dossier alsook dat de duur van het inreisverbod niet evenredig is met het doel of de reden van het opleggen ervan. Zij stelt dat er feitelijke fouten worden gemaakt in de bestreden beslissing. Zo wijst zij erop dat niet zij, maar wel haar zoon in 2015 werd gerepatrieerd naar Kosovo. Bovendien wordt er, zo stelt verzoekster, in de bestreden beslissing melding gemaakt van verschillende eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die zij niet zou hebben opgevolgd, terwijl het slechts zou gaan om het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 29 december 2016. De overige bevelen om het grondgebied te verlaten werden allemaal vernietigd. Verzoekster is nog van mening dat ten onrechte met geen woord wordt gerept over haar medische verblijfsaanvraag van 6 augustus 2012, die op 19 september 2012 ontvankelijk is verklaard. Zij wijst erop dat reeds drie ongegrondheidsbeslissingen werden vernietigd door de Raad en de vierde ongegrondheidsbeslissing (van 26 oktober 2016) nog het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de Raad. Verzoekster is van mening dat daarom niet kan worden gesproken van een *'hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te verblijven'* en dat indien verweerder met al deze omstandigheden correct rekening had gehouden hij wellicht niet was overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar.

Uit artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu verwijst verweerder naar de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te verblijven om te rechtvaardigen dat een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd. Hij leidt dit blijkens de voorziene motivering af uit de vaststellingen dat verzoekster reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde en zij reeds werd gerepatrieerd.

Zoals verzoekster aangeeft, blijkt uit de voorliggende stukken evenwel niet dat zij in 2015 reeds werd gerepatrieerd naar Kosovo en evenmin dat zij meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing maakte verzoekster enkel nog het voorwerp uit van het vroegere bevel om het grondgebied te verlaten dat haar ter kennis werd gebracht op 29 december 2016. Met verwijzing naar het feitenrelaas moet worden vastgesteld dat voor zover verzoekster het voorwerp heeft uitgemaakt van overige bevelen om het grondgebied te verlaten, deze allemaal zijn vernietigd door de Raad. Deze vernietiging heeft tot gevolg dat deze bevelen moeten worden geacht met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen en nooit te hebben bestaan. Er blijkt dus niet dat verweerder hiernaar nog kon verwijzen in het kader van zijn beslissing om een inreisverbod voor drie jaar op te leggen. Verweerder besluit verder tot een hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, terwijl haar aanvragen volgens hem niet onredelijk lang hebben geduurd, zonder concreet rekening te houden met het bijzondere procedureverloop van de – ontvankelijk verklaarde – aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 6 augustus 2012, die – na maar liefst drie vernietigingsarresten van de Raad – pas negatief is afsloten met een beslissing van 26 oktober 2016.

Verzoekster dient dan ook te worden bijgetreden in haar standpunt dat verweerder zich in de bestreden beslissing op meerdere feitelijk foutieve elementen heeft gebaseerd en hierbij niet alle specifieke omstandigheden van het geval in rekening heeft gebracht. Er kan niet worden uitgesloten dat, indien verweerder de juiste feitelijke omstandigheden in overweging had genomen, hij een inreisverbod had opgelegd van minder dan drie jaar. Verzoekster maakt aannemelijk dat, indien verweerder zich had gebaseerd op de eigenlijke specifieke omstandigheden van haar dossier, in plaats van zich te baseren op foutieve elementen, hij mogelijk een duur van minder dan drie jaar had opgelegd.

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat de Raad reeds heeft geoordeeld dat *"het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat verzoekster eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, terwijl het maar een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, geen afbreuk [doet] aan de gegevens die hoe dan ook verweerder niet toelaten af te wijken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet"*. Hij gaat hierbij echter voorbij aan het feit dat dit oordeel van de Raad handelde over de vraag of er op 2 augustus 2017 grond was tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, daar waar in casu de kwestie voorligt of verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod is uitgegaan van een correcte en zorgvuldige feitenvinding en alle specifieke omstandigheden van het geval in rekening

heeft gebracht. Deze verwijzing is bijgevolg niet dienstig. Waar verweerder stelt dat een materiële misslag inzake de repatriëring in 2015 geen uitstaans heeft met het determinerend motief op grond waarvan de beslissing werd genomen en de termijn werd opgelegd, merkt de Raad nog op dat verweerder het wel noodzakelijk vond om dit te vermelden in de bestreden beslissing en dit in zijn beslissing zelf in verband bracht met een vastgestelde hardnekkige weigering om aan de terugkeerverplichting te voldoen. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Verzoekster maakt aannemelijk dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op het maximum van drie jaar niet is uitgegaan van een correcte en zorgvuldige feitenvinding, en zodoende ook geen rekening heeft gehouden met alle specifieke omstandigheden die eigen zijn aan haar zaak.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2017 tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig februari tweeduizend negentien door:

mevr. I.CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS